

Predikan i Kyrkhults kyrka 2013 av Tobias Bäckström

1 sönd i advent

”Ett nådens år”

Sak 9:9-10

Upp 5:1-5

Matt 21:1-9, Luk 4:16-23

Ps: 103:1-6, 104, 108, 106

Idag är det ju nyårsdagen. Den första dagen på det nya kyrkoåret. Kyrkans år börjar ju med Advent, som en förberedelse för Jesus ankomst. Nu, den första advent så är det Jesu ankomst till Jerusalem som avses, men i slutet av advent så handlar det om Jesu ankomst som människa, som ett litet barn i Betlehem. Efter julen och Jesu födelse så växer han upp, han blir döpt av Johannes och han börjar sin verksamhet. Och så löper kyrkans år. Under trettondedagstiden så möter Jesus olika människor som har olika behov av honom.

När vi kommer fram till fastetiden så förbereder vi oss inför det stora påskmysteriet, där Jesus lider, dör och uppstår. Efter hans himmelfärd upplever vi pingstens under. Denna, den första delen av kyrkans år är fokus på Jesus och hans liv. Efter Heliga trefaldighets dag så har vi den långa trefaldighetstiden, som är växandets tid, växandet i tron, vandrigen med Gud, som avslutas med domsöndagen, Jesu återkomst i härlighet. Varje söndag har ett särskilt tema, en särskild rubrik.

Och vad ska då kyrkoåret vara bra för? Ja, tänk på kostcirkeln. Den är ett pedagogiskt verktyg för att hjälpa oss att äta så allsidigt som möjligt. Det vore inte så bra för kroppen i längden att bara äta spaghetti. Vi kan inte heller enbart leva på tomater. Vi kanske överlever men vi får ganska säkert bristsjukdomar efter ett tag. Vi behöver en äta en varierad kost för att få i oss de näringsämnen som vi behöver.

På samma sätt är det med den kost för själen som kyrkan erbjuder. Vi kan inte bara fira jul och hoppa över alla andra händelser i Jesu liv. Vi kan inte enbart lyssna till Jesu bergspredikan. Vi kanske överlever som kristna men vi behöver även här en varierad ”kost” för att inte få andliga ”bristsjukdomar” efter ett tag.

Vi behöver kyrkoåret för att undvika ensidighet, den hjälper oss att ta fram alla aspekter av livet med Kristus. Inget göms undan eller glöms bort.

Kyrkoåret kan beskrivas som en spiralrörelse kring Jesus. Det är som när man skruvar in en skruv: för varje varv så går den lite längre in, och till slut sitter den där.

Men kyrkoåret är mer än bara ett pedagogiskt instrument. Kyrkoåret gör Jesus närvarande hos oss, lever vi med kyrkoåret så lever vi också med Kristus och hans liv. Söndag efter söndag möter han oss och berör oss, anförtror oss något om vem Han är och vem jag är. Hans livs historia vävs samman med min.

I kyrkoåret så finns det en rytm, en puls. Växling mellan fasta och fest. Mellan kamp och seger. I vår tid det finns annars en risk att bara fokusera på det glättiga, det som ger oss glädje

och upplevelser av olika slag. Resultatet är en kultur där allt roligt ska tas ut i förskott. Man vill gärna vara med om segern, men helst hoppa över kampen.

Vi kan behöva återupptäcka den livets rytm som ryms i kyrkoåret. Där alla aspekter av ett människoliv finns med. Födelse och växt, glädje och sorg, kamp och vila, ånger och försoning, kärlek och hat. Allt finns med, inget göms undan eller glöms bort.

Kyrkans år börjar med ett glädjrop. Ett rop om att Någon kommer, Någon är på väg. Någon som kommer med fred och frihet för alla fångna och förtryckta. Ska Herren komma även till oss i Kyrkhult under Kyrkans nya år? Eller finns det en risk att vi missar honom? Att vi tittar åt fel håll, söker på fel ställen. Våra förväntningar gör ju vårt sökande så selektivt. Vi ser det som vi vill se. Och Han kommer inte som vi hade tänkt oss. Han kommer ödmjuk, ridande på en åsna. Inte på en stridshäst som konungar annars brukade göra. Han kommer inte i makt och härlighet.

Jesus håller sin första predikan i Nasarets synagoga. Den text som han predikar över är från profeten Jesaja som talar om ett nådens år från Herren. Under gamla testamentets tid så förekom det ett så kallat friår eller jubelår vart 50:e år. Det var ett år då den som var slav blev fri, då den som var satt i skuld fick sin skuld efterskönt. Profeten berättar om ett liknande år, ett nådens år i framtiden. Under det året kommer den messianska tiden bryta in, *ett glädjebud för de fattiga, befrielse för de fångna, syn för de blinda och frihet för de förtryckta.*

När Jesus läste detta ur bokrullen för de samlade i synagogan, och allas blickar var riktade mot honom så sa han. ”Idag har detta skriftställe gått i uppfyllelse inför er som hör mig.”

Det var en kort men fullödlig predikan som bara Jesus kunde hålla. Idag har det uppfyllts! Den tid som profeten talade om gäller nu! Och sedan dess så gäller varje år för att vara ett nådens år.

Man brukar ju tala om en nådatid som en tid av frist, anstånd. Man kanske måste in med en viss betalning till ett visst datum men får det framskjutet. Man har fått en nådatid.

Vi lever under en sådan tid av nåd, en tidsfrist som Gud har gett oss för omvändelse. Nu har vi gått in i ytterligare ett år av nåd.

Nu är det advent och adventstiden är en nådatid. Denna tid ges oss för att vi ska bli stilla och öva återhållsamhet. Den är en fastetid, en förberedelsestid inför julen, så att vi blir fyllda av en förväntan efter Jesu ankomst. Denna tid ges oss för att göra livet till en bön.

Kom, Herre Jesus!